

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

funcționează lumea. La început aveam probleme legate și de lucrurile minore cotidiene, de exemplu, cum să-mi fac o programare la dentist. Dar ce îmi amintesc cu plăcere este cât de înțelegători erau cu mine profesorii mei din *Brătianu*, faptul că înțelegeau că eu lipsesc pentru pregătirea în vederea olimpiadei la fizică și erau îngăduitori. Asta a contat foarte mult pentru mine, pentru că, altfel, nu aș fi avut timpul necesar să mă pregătesc pentru medalii. Și le mulțumesc pe această cale. Amintirile cele mai pregnante ca elev sunt cele legate de olimpiadele la care am participat.

AT: Ți-ai propus să te întorci în România?

SȘP: Nu. Dar nu pentru că e România. Nu aș mai pleca în nicio altă țară din lume. Universitatea Princeton este cea mai bună din lume în domeniul meu. Nu știu de ce m-aș muta în Europa. În plus, cum spuneam, eu în Statele Unite am aflat cum funcționează lumea. Nu știu cum e să trăiești în altă țară, altă cultură, altă lume. Mi-a fost greu la început, deși faptul că stăteam în campus unde aveam tot ce era necesar mi-a sprijinit adaptarea. La început trebuie să înveți tot: o altă limbă, prieteni noi, cum funcționează lucrurile, care sunt regulile. Probabil, dacă m-aș duce în altă țară, ar trebui să o iau de la capăt, inclusiv în România.

La aniversară: 150 de ani de *Brătianu*

Iagăru Dina Sorin Marian, promoția 2012.
Medalia de aur la Olimpiada Internațională de Limba și Literatură Română 2011.
În prezent, masterand la Facultatea de Litere, Universitatea din București.

Cum nu există mai multe dimineți într-o zi sau mai multe primăveri într-un an, nici timpul celor mai spectaculoase, mai ingenue și mai însuflețite căutări nu este decât unul singur: nici înainte, nici după anii de

liceu nu aflăm în noi înșine disponibilitatea de a crede atâtea lucruri posibile. Fără condiționări. Fără „dacă“. Fără „poate“. În liceu, se spune, era timp și toate aveau să fie, fără îndoială, cum ne spuseseră nouă visurile (sau chiar visele?) noastre de curând. În acel timp auroral al căutărilor neobosite, nerăbdarea nu era decât semnul unui preaplin al voinței care ne copleșea.

Există, înțeleg bine azi, mult temei în aceste spuse. Vremea celui mai viu entuziasm a fost pentru mine, ca pentru atâția alți colegi de generație, în grija unei pagini de istorie: Colegiul *Ion C. Brătianu*. Ce sălaş mai potrivit se putea găsi pentru frumoasele elanuri tinerești decât un patrimoniu istoric? Și ce călăuze ar fi fost mai nimerite în căutărilor întreprinse de liceeni decât profesorii care au știut să fie vrednici de tradiția instituției pe care o reprezintă? Însuflețirea noastră a întâlnit, fericit, dragostea lor de carte și de oameni. Am trăit la *Brătianu* ani minunați, care astăzi îmi par desprinși din basme, dintr-o vârstă de aur a miracolului neverosimil de luminoasă.

Iunie 2016 marchează 150 de ani de existență pentru colegiul *Brătianu*. În alt cadru, al unei (și, de fapt, al unor) istorii personale, acest iunie mai înseamnă patru ani de la absolvirea mea și a colegilor din promoția 2008-2012. Noi am rămas ai acestui liceu. Suntem, în viața noastră, rezultatul opțiunilor la care nu am fi ajuns fără cei patru ani la *Brătianu*. Ani în care doamna dirigintă și profesoară de limba latină Gheorghita Cucu a pregătit cu dăruire (și cu performanțe) olimpici și ne-a arătat că ideea desuetudinii latinești este „opera“ tristă a ignoranței. Prinși însă în vârtoarea vieții noastre iuți, se prea poate să uităm des câtă latină este în vorbele noastre. Să nu uităm, cel puțin, că pe drumul pe care suntem azi, fiecare, nu am ajuns niciunul întâmplător și nici brusc. Să le mulțumim celor ce ne-au învățat să-l vedem. A ne gândi la dascălii noștri este un act de normalitate și de respect. Mulțumesc, de aceea, în continuare, doamnei profesoare de limba și literatură română Alina Manea și tuturor domnilor profesori sub îndrumarea cărora am avut fericirea să fiu.

Așa cum avem cu toții o tresărire când ne ajunge la urechi numele sau imnul țării noastre, tot astfel putem spune că apartenența la *Brătianu* este o condiție permanentă a firii noastre, a sensibilității și orizontului nostru cultural. În oricâte zări ne-am risipit și ne vom risipi, anii de liceu de la *Brătianu* sunt istoria comună care ne va uni, amintindu-ne farmecul singular al primelor izbânzii și mari prietenii.

La mulți ani, *Brătianu*!

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Manea Cosmina Andreea, promoția 2014.
Medalia de aur la Olimpiada
Internațională de Geografie 2013.
Medalia de Aur și Locul I pe echipe în Europa,
locul III în lume la Olimpiada
Internațională de Geografie 2014.
În prezent studentă la ASE - Relații Economice
Internaționale și la Universitatea București - Facultatea
de Geografie.

„Nu pot învăța pe nimeni nimic. Pot numai să îl fac să gândească.”

Așa suna citatul din sala mea de clasă din Colegiul Național *Ion C. Brătianu* și pot spune după patru ani de străbătut sălile acestei clădiri istorice formatoare de oameni că descrie perfect ceea ce a realizat pentru mine în această perioadă. Dacă în primele zile eram speriată că nu o să învăț niciodată să ajung dintr-o parte în alta a clădirii și că

o să fie mult prea dificil să țin pasul cu cerințele profesorilor, în ultimele zile eram extrem de tristă că s-au terminat cei patru ani și că nu o să mai văd coridoarele vechi, dar pline de viață, în fiecare zi.

Pe lângă numeroasele cunoștințe acumulate, binecunoscutul liceu piteștean mi-a pus la dispoziție resurse academice excepționale și oportunități de dezvoltare pe care nu le-aș fi avut în altă parte. Biblioteca liceului este una dintre cele mai mari și diversificate din județ, putând petrece acolo ore întregi în compania unor cărți rare ce nu se găsesc uneori nici la Biblioteca Județeană. Cadrele didactice sunt extrem de bine pregătite și au încurajat întotdeauna gândirea critică și creativitatea elevilor. Proiectele pe care le-am avut de realizat ne-au permis să gândim într-un mod non-conformist și unic, realizând adesea mici piese de teatru sau filmulețe pentru a crea ceva inedit și memorabil. Colegii din toate celelalte clase erau nu numai la fel de bine pregătiți, creând o competitivitate atât de utilă, ci și sociabili, prietenoși, creativi și dornici de a profita de cât mai multe experiențe pe care le întâlnesc în timpul celor patru ani minunați ai vieții de liceu.

Și apoi mai sunt olimpiadele... Elevii Colegiului nu numai că au acces la nenumărate cărți și materiale didactice și sunt ajutați de cadre didactice excepționale, dar sunt și încurajați să participe la aceste competiții și să încerce a se autodepăși și surprinde de fiecare dată. Fără tot ceea ce a reprezentat acest liceu și ceea ce mi-a oferit, probabil nu aș fi reușit vreodată să am parte nu de una, ci de două experiențe în cadrul unei competiții internaționale.

Colegiul Național *Ion C. Brătianu* a fost, așadar, locul unde am acumulat o cultură generală de bază și unde am învățat să gândesc, pe lângă crearea unor prietenii ce sunt siguri că vor rezista pentru toată viața și auto-descoperirea mult mai profundă a propriei persoane. Este locul unde m-am dezvoltat din punct de vedere nu numai academic, ci și personal, și care va rămâne mereu în amintirea mea pentru tot ceea ce mi-a oferit.

Enache Paula, promoția 2010.
Medalie de Bronz la Olimpiada Internațională de
Biologie 2010.
În prezent studentă în anul VI la UMF Carol Davila.

Când a trebuit să decid în clasa a VIII-a liceul unde voi studia, am ales fără nicio ezitare Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, știind că aici sunt cei mai buni profesori și, totodată, cei mai buni elevi.

Așteptările nu mi-au fost înșelate, liceul reprezentând pentru mine o perioadă foarte importantă în dezvoltarea mea profesională, precum și în cea personală. A fost locul unde am cunoscut multe persoane deosebite, atât în rândul colegilor, cât și în rândul profesorilor, domnul diriginte Marineci Georgică fiind unul dintre acești profesori. Totodată, liceul a fost și locul unde mi-am descoperit pasiunea pentru biologie, pasiune care mi-a permis să aprofundez acest domeniu, prin pregătirea pe care am făcut-o sub îndrumarea doamnei profesor Dumitru Florica, în vederea participării la olimpiade, la fazele naționale și internaționale. Pot spune acum, la finalul celor șase ani la Facultatea de Medicină, că informațiile dobândite în timpul liceului și efortul pe care l-am depus pentru a face performanță la olimpiadele de biologie la care am participat, a reprezentat o etapă esențială în dezvoltarea mea profesională și mi-au fost de mare folos, pentru a face față cu succes la provocările academice la care am fost supusă pe durata facultății.

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Cristina Gutue, promoția 2005.
Premiul III la Olimpiada Națională de Biologie 2009 și mențiune 2010. Selectată în lotul național lărgit 2010.
În prezent medic cardiolog, Diakonie Krankenhaus Schwäbisch Hall, Germania.

Din perioada liceului pot spune că am cele mai multe amintiri. Amintiri plăcute, atât din timpul liber, cât, mai ales, din viața de licean. Nu am fost, cu siguranță, o elevă model, dar am încercat. Și, mai presus de toate, am avut în spate o

echipă puternică: familia și cadrele didactice care m-au susținut și au crezut în mine, chiar și atunci când nu am avut cele mai bune rezultate. Am ales Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, pentru că am considerat la momentul respectiv că este cel mai bun din județ. Nici acum, la 11 ani de la absolvire nu regret decizia respectivă. Aici am avut parte de colegi minunați. Colegi cu care am ieșit aproape în fiecare weekend, alături de care timpul liber l-am considerat întotdeauna perfect, dar cu care am și putut concura la diferite competiții și olimpiade școlare. O concurență productivă. În viața de zi cu zi este greu să ai prieteni printre adversari, dar atunci era posibil și era ceva normal. De asemenea, am avut parte de o echipă de profesori excepționali, care și-au dedicat mare parte din timpul liber pregătirii olimpicilor. Au fost întotdeauna, fizic și moral, alături de noi. O mică parte din profesorii de care îmi aduc aminte cu plăcere ar fi doamna profesoară Valerica Biriboiu, care venea în unele zile cu două ore mai devreme pentru cei care doreau să aprofundeze matematica, regretatul domn profesor Pricolici, care ne-a arătat frumusețea fizicii într-un mod unic (o persoană excepțională), doamna profesoară de informatică Nicoleta Voica. Nu în ultimul rând doamna profesoară Cristina Atanasescu, care mi-a marcat drumul în viață. Datorită felului excepțional de a preda biologia, datorită încântării care se vedea pe fața dumneaei atunci când ne vorbea, am renunțat la matematică pentru Anatomie și genetică. Au fost doi ani minunați, încununați cu succese. Doi ani în care a fi olimpic a fost, pur și simplu un stil de viață. Nu cred că am apucat să o spun la terminarea liceului, așa că o fac acum: Vă mulțumesc, domnilor profesori! Vă mulțumesc pentru dăruirea necondiționată de care ați dat dovadă.

Ilie Diana Mirela, promoția 2009.
Mențiune la Olimpiada Națională de Biologie 2009, participare la Olimpiada Internațională de Biologie 2009.
În prezent rezident endocrinolog la Institutul Parhon, București.

Liceul a fost pentru mine o perioadă extrem de frumoasă, după care sunt încă nostalgică și pe care nu am cum să nu o asociez cu participarea la olimpiade. Mă simt norocoasă că am avut șansa să lucrez cu doamna profesoară

Florica Dumitru, în care am găsit mereu, nu doar un dascăl dedicat și perfecționist, ci și un mentor și un confident. Iar Colegiul *Brătianu* este locul care nu doar mi-a permis, ci care m-a și încurajat și susținut să îmi urmez pasiunea pentru biologie. Îmi voi aminti mereu cu drag de el!

Tartalea Mădălina, promoția 2011.
Mențiune la Olimpiada Națională de Biologie 2011, participare la Olimpiada Internațională de Biologie 2011.
În prezent studentă în anul V la UMF Carol Davila.

În Colegiul *Brătianu* am descoperit adevărata competiție, ce înseamnă un efort susținut și că se poate. Aici am întâlnit profesioniști ce m-au ghidat către mai departe și prieteni pe viață. Aici am pășit pe un drum pe care încă îl urmez și care are ca scop final excelența.

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Andrei Crișan, promoția 2011.

Laureat de trei ori la Olimpiada Națională de Matematică (locul doi în anul 2011).

În prezent masterand la Imperial College London.

Au trecut cinci ani de când am terminat liceul, iar în acest timp am fost expus unui alt sistem de învățământ, diferit, asta ca să nu spun mai prost. Fiindu-ne „vândut” occidentul ca un vis și ca singura

șansă a împlinirii profesionale, am ales și eu să plec, la o facultate considerată de top. Mi-a fost destul de mare uimirea, când, în primii doi ani, făceam materia pe care o făcusem în mare parte în liceu, la matematică. La toate materiile, la Colegiul *Brătianu*, profesorii încurajau gândirea și înțelegerea unei metode de lucru, în detrimentul învățatului mecanic.

Ajuns în societatea „roboților”, unde lumea doar învață o metodă și o aplică, implicit renunțând la partea de gândire, am fost surprins cât de mult se descurajează gândirea originală, și găsirea unei soluții alternative. Consider că, cel puțin la Colegiul *Brătianu*, elevii sunt încă învățați să gândească și să-și formeze un larg orizont cultural, având parte de profesori care, înainte de toate, sunt oameni și nu roboți. Goana societății românești de a ajunge ca Vestul, și, implicit, a copierii sistemului educațional, nu ne va face decât să ajungem niște roboți, gata să urmăm ordine. Cred cu tărie (sper) că ceea ce încă se face în Colegiul *Brătianu*, adică expunerea elevilor la istoria lumii, la literatura universală și la un mod care te face să gândești, va determina ca societatea să evolueze. Consider că profesorii liceului, atât cei pe care i-am avut, cât și ceilalți au făcut o treabă excelentă în a promova aceste valori, chiar dacă nouă, la momentul respectiv, ni se păreau inutile. Fără a face un *laudatio* liceului, ci doar prin a exprima o părere pe care o consider realitate, pot spune că un elev de top la Colegiul *Brătianu* este un elev de top oriunde ar merge în lume. Închei cu o reflecție asupra unei realități românești, cred că suntem atât de îndotrinați, încât nu ne dăm seama cât de avansați suntem, de fapt.

Nu în ultimul rând, urez Colegiului *Brătianu* un călduros *La Mulți Ani!*, și sper să pot scrie câteva rânduri și la aniversarea de 200 de ani a colegiului.

Între un timp al recunoștinței și prezentul veșnic viu al amintirii

Nicolescu Arina, promoția 2012.

Premiu special la Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română 2012.

În prezent masterand la Universitatea Pitești

Cât de multe ajungi să înveți în patru ani!? Cât de mult te poți transforma într-o perioadă așa scurtă și cât de mare este impactul pe care OAMENII pe care i-ai întâlnit îl pot avea asupra ta!? La patru ani de la absolvirea liceului sunt pe deplin

conștientă că acel copil timid, fricos, de la începutul clasei a 9-a, a devenit o tânără cu ambiții, o tânără cu idealuri, cu un caracter mai puternic, cu modele de viață precis conturate și care își dorește să reprezinte cu mândrie numele Colegiului, chiar și acum, de pe băncile facultății.

Patru ani, raportați la durata umană, nu par a fi mare lucru, însă ei echivalează cu întregi existențe. Am impresia și întotdeauna voi simți, indiferent de vremea care se va scurge, că aceștia patru ani au concentrat învățămintele pe care alții le-au deprins într-o viață. Și nu vorbesc acum de cunoștințele de cultură generală acumulate, ci de valorile pe care Colegiul și, implicit, cadrele didactice mi le-au insuflat. Dacă Marin Sorescu credea că lui i se întâmplă o minune, „o viață de om”, mie mi s-a întâmplat ceva la fel de spectaculos și deosebit, *o viață de licean*, „o drăcie frumoasă” alcătuită nu din ani, ca simplă succesiune cronologică, ci din amintiri, din învățăminte, din chipuri și trăiri.

Colegiul *Brătianu* a semnat și semnifică timp. Timp al fericirii. Al împlinirii. Al reușitei. Al eșecului. Al conștientizării principiilor de viață. Al descoperirii valorilor. Al stabilirii modelelor. Al veseliei. Al zâmbetului și al supărării. Al destăinuirilor. Al sincerității. Al omeniei. Al bunătății. Al aprecierilor. Al prieteniei. Al înțelegerii. Al performanței. Al maturizării. Al primei iubiri. Al revenirii. Dar, în primul rând, este timp al recunoștinței.

Este timpul în care mi-am stabilit crezul în viață, crez redat prin cuvintele lui Octavian Paler: „Atinge steaua de neatins și nu uita pe cei ce au crezut în tine”. Nu am rămas doar cu amintirea notelor,

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

cu amintirea colegilor, ci, îndeosebi, cu amintirea OAMENILOR, a profesorilor care constituie piatra de temelie a Colegiului. Tocmai de aceea mă întorc cu drag și dor pe holurile liceului, un loc unde știu că întotdeauna voi găsi pe cineva, măcar un OM care să mă asculte, care să-mi ofere un sfat, măcar un OM cu care pot purta o conversație prietenească, deschisă și sinceră. Aici am cunoscut pentru prima dată și cu adevărat semnificațiile înțelegerii, ale sprijinului, ale prieteniei; am înțeles ce înseamnă simțul datoriei, pasiunea adevărată, forța de muncă, dedicația, atenția acordată elevilor, ambiția de a reuși, calități indispensabile unui veritabil OM-cadru didactic.

Anii de liceu ajung să se piardă în negura trecutului, un trecut din ce în ce mai îndepărtat, dar continuă să sălășluiască în prezentul veșnic viu al amintirii și al recunoștinței. Colegiul *Brătianu* poate schimba, într-o zi, în oameni mari niște copii. Cum? Grație OAMENILOR care au capacitatea și bunăvoința de a șlefui personalități, care te inspiră și care te călăuzesc *pe drumuri bătătorite, către stele*, către succes.

Așadar, la aniversarea a 150 de ani de la înființare, îi urez Colegiului meu un viitor asemenea trecutului impunător pe care l-a avut pe scena învățământului argeșean și național, îi doresc să nu uite de zestrea culturală și umană pe care trebuie s-o transmită cu mândrie generațiilor viitoare și să rămână formator de personalitate prin OAMENII săi.

Vivat, crescat, floreat Colegiul *Brătianu*!

Roxana Radu, promoția 2014.

Laureată de trei ori la Olimpiada Națională de Matematică.

În prezent studentă la Universitatea Politehnică din București.

La doi ani de la ultimul clopoțel de licean, pot afirma cu nostalgie că anii de liceu au fost cei mai frumoși din viața mea. Emoție, bucurie, prietenie,

ambii sunt doar câteva dintre cuvintele care îmi vin în minte, gândindu-mă la acei minunați patru ani. Tot ce am realizat până acum se datorează celor care mi-au fost alături pe parcursul perioadei de liceu și nu mă refer numai la profesori, ci și la colegi. Pentru spiritul competitiv pe care l-am avut cu toții, pentru ambiția care ne-a ajutat în mod continuu să muncim și să devenim din ce în ce mai buni, pentru profesionalismul dascălilor, care au știut să fie nu doar mentori, ci și adevărați prieteni, pentru toate acestea sunt profund recunoscătoare.

Mulțumesc, Colegiul Național *Ion C. Brătianu*, pentru persoana care am devenit. Continuă să presari cu bucurie și excelență patru ani din viața a cât mai multe generații de elevi. La mulți ani !

Teodoroiu Iuliana, promoția 2014.

Mențiune și Premiu special la Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română 2012.

În prezent studentă la ASE București.

Nu a trecut prea mult timp de când am terminat liceul, abia se împlinesc doi ani în iunie, așa că amintirile mele din liceu sunt destul de proaspete. Dar nu vreau să scriu despre amintiri, amintiri aș fi avut indiferent de ce liceu din Argeș aș fi terminat. Ce-i drept, amintirile ar fi fost diferite, întrucât oamenii cu care le-aș fi creat ar fi fost alții, dar, în general, ar fi urmat aceeași paradigmă –

amintiri legate de colegi, profesori, note, momente mai mult sau mai puțin plăcute, absolvire etc. Vreau să scriu despre ce înseamnă pentru mine Colegiul Național *Ion C. Brătianu*. Nu este un loc, este un spațiu, un spațiu în care m-am format ca om, ca mod de a fi și de a gândi, un spațiu populat cu oameni frumoși... se spune că suntem suma oamenilor pe care îi întâlnim. O bună parte din omul care sunt astăzi s-a format în cei patru ani petrecuți în Colegiul *Brătianu*. Aș putea spune, fără să exagerez, că acest spațiu face parte din mine, întrucât multe din valorile și principiile mele s-au format și modelat aici, prin oamenii pe care i-am întâlnit, cu care am lucrat și de la care am învățat enorm. Pentru că, în cele din urmă, despre asta e vorba, despre oameni și despre cât ne pot oferi ei. Când mă gândesc la perioada liceului mă gândesc involuntar la persoanele pe care le-am întâlnit acolo, la profesorii care ne-au oferit mult, și nu mă refer aici la informații pe care puteam la fel de bine să le găsim prin

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

cărți, ci mă refer la sfaturi sau gânduri care depășeau cu mult programa școlară, lecții pe care nu le-am scris în caiete, dar care mi-au rămas în suflet.

Dacă ar fi să rezum în câteva cuvinte ce a însemnat pentru mine experiența liceului, aș spune că a fost o perioadă în care am „crescut”, dar nu de una singură, ci prin alți oameni, oameni care acum continuă să „crească” și alte generații de brătieni.

Eliza Casapopol, promoția 2014.
De trei ori laureată la Olimpiada Națională de Matematică.
În prezent studentă la secția de matematică a Oxford University, Anglia.

Anii de liceu sunt recunoscuți drept cea mai frumoasă perioadă din viața unui om. Îmi e dor de mersul în fiecare dimineață la liceu, întârziind (rar...) pentru că nu venea autobuzul, de teama care plutea peste tot înainte de testele de matematică, de diminețile de luni cu trei ore de informatică începând cu ora 8.

Liceul ne-a format un grup de oameni cu care împărtășim atâtea amintiri, care reușesc să se întâlnească în vacanțe, indiferent din ce parte a lumii sosesc. Când ne întâlnim, parcă totul se întoarce la atmosfera de la începutul clasei a noua. Și nu am cum să uit profesorii care ne-au ajutat să ne dezvoltăm și ne-au fost aproape pe parcursul anilor de liceu ce ni se păreau așa dificili. *Brătianu* ne-a dăruit niște profesori desăvârșiți, care să ne învețe lucruri pe care puțini le aud, care au știut să îmbine utilul cu plăcutul, profesori pe care dorim să-i vizităm cât mai des acum, la terminarea liceului.

În încheiere îți urez la mulți ani productivi, plini de elevi conștiincioși și de profesori la fel de dedicați, drag Colegiu *Brătianu*!

Anca Ștefania Pănescu, absolventă 2003.
Rape Crisis Centre, Glasgow, Scoția.

Îmi amintesc cu plăcere de anii de liceu, mă gândesc cu drag la profesori și, desigur, la foștii colegi. Orele de franceză și de română sunt pentru mine esența liceului. O bună parte din preferințele

mele în literatură s-au format atunci. Marele regret e că n-am făcut mai mult sport, de aceea îi încurajez pe liceenii de azi să fie activi.

În prezent lucrez pentru un ONG în Glasgow - Rape Crisis Centre, iar rolul meu este să ofer consiliere psihologică femeilor, din comunități de minorități etnice sau de refugiați, care au suferit orice formă de violență.

Mă bucur că am avut șansa să studiez la *Brătianu* și le sunt recunoscătoare profesorilor pentru răbdarea și dragostea lor față de meserie și față de noi.

La mulți și rodnici ani, *Brătianu*!

Amintiri...

Iulia Popescu, promoția 2008.
Doctor medic veterinar, Animal Trust Ltd Manchester, Marea Britanie.

Încă îmi aduc aminte de momentele când eram copil și mama îmi spunea cât de repede trece timpul și cât de dor îmi va fi de anii de liceu. Nu înțelegeam pe atunci puterea timpului. Privesc înapoi acum, după aproape 10 ani de

când am terminat liceul și mă cuprinde un dor de nedescris. Liceul reprezintă o perioadă marcantă în viața fiecărui adolescent, te pune la încercare, te cucerește prin puritatea și adrenalina vârstei, dar, mai ales, te formează și te pregătește pentru viitor.

Una dintre cele mai dragi amintiri este legată de antrenamentele și meciurile de baschet, sub conducerea domnului profesor Ilie Georgescu. Baschetul a fost pentru mine escapada cotidiană, a fost hobby-ul, pasiunea mea transformată în artă și, totodată, o responsabilitate în calitate de căpitan al

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

echipei. Nu pot exprima în cuvinte gratitudinea pe care o am față de cadrele didactice, care m-au îndrumat pe tot parcursul celor patru ani de liceu, ajutând la formarea mea profesională și personală.

Un loc aparte în inima mea îl ocupă Doamna Cristina Atanasescu, profesor, diriginte și prieten, care prin propriul exemplu mi-a insuflat spiritul corectitudinii, curaj pentru pașii următori și mi-a fost model de personalitate și principii.

Mulțumesc, *Brătianu*!

Oprește trecerea...

**Stancu Georgiana, promoția 2005.
Traducător.**

Când eram într-a 8-a, treceam des prin față Colegiului *Brătianu* și îi spuneam prietenei mele Mihaela că eu aici vreau să intru. *De ce?* mă întreba ea. *Păi tu nu vezi cât de frumos e? Zidurile astea*

maronii și ușile mari și grele și, mai ales, trandafirii. Oh, trandafirii! Păi ăsta e motiv de intrat la liceu? insistă ea. *Da, da, este un motiv foarte bun.* Ea vorbea, care mai târziu s-a decis că și ea vrea tot la *Brătianu*. De ce? Că nu picase nimeni niciodată bacu' aici. Ce ziceți? Nu sunt trandafirii un motiv mai poetic?!

Și-am intrat la *Brătianu*. Aveam 15 ani și un breton groaznic. Când s-au afișat rezultatele admiterii eram la bunici. Dormeam, iar mamaia, săraca, a așteptat ea ce-a așteptat, dar n-a mai rezistat și m-a trezit. Nici nu știam dacă visez sau ce se petrece când mi-a zis *ai intrat acolo unde voiai tu, la Brătianu, la filologie. Hai, bre mamaie, râzi de mine?* Ce fericire! Nu am cum să uit sentimentul acela că toate piesele puzzle-ului ajung rând pe rând la locul lor.

Recunosc că nu știu de unde să încep. Sunt prea multe amintiri, mai toate deja idealizate și împletite cu un soi de nostalgie dubioasă de care nu credeam că sunt în stare. Da, eu sunt aceea care plânge când dă peste vreo amintire de liceu pitită printr-un colț stingher de suflet. Sau când vorbesc după ani și ani cu diriga la telefon. Sau când mă întâlnesc cu colega mea Simona, pe care o știu de când aveam 7 ani. Sau când deschid pentru a mia oară volumul gros, cu coperte desprinse, al dragului Blaga. Sau când aud melodia *Ani de liceu*. Da, știu că sună a clișeu, dar chiar era cu emoții la română. Nu trebuie decât să închid nițel ochii și-mi amintesc perfect față gravă a dirigintei mele (săru'mâna, doamna Iudita Ieremia!) când a constatat că nu citise (aproape) nimeni *Antigona*. Nu eram nici eu mai brează, dar cumva am scăpat de data aia, deși sunt destul de sigură că mi se citea în ochi vinovăția și spaima să nu-mi aud numele strigat.

Dar nu româna era cea mai mare frică, ci (ați ghicit?), latina. Simțeau mirosul fricii de la intrarea în curtea liceului, ca pe covrigii calzi. În clasa a 9-a nu cred că a fost vreo oră de latină să nu vreau să fug în pădure și să rămân acolo o vreme. Îmi amintesc disperarea tuturor, felul în care zburau caietele cu tema din mână în mână și cum ne rugam să se sune odată. Și cine n-a trecut prin aducerea tezelor la latină în viața asta nu știe ce e suspansul și de câte ori poți spune *Tatăl nostru* pe minut. Teze cu nota 3... teze cu nota 4... teze cu nota 5... De fiecare dată când se schimba cifra mai prindeam puțin curaj. Dar peste toate tronează o lucrare de printr-a 11-a, pe care doamna profesoară Cucu (dacă avea cineva vreun dubiu) scrisese... *Copiere prin auzire după colega din față!* M-am dus la ea și i-am spus: *Doamna profesoară, nu a fost prin auzire, doar că nu văd prea bine la distanță...*

La mulți ani, dragul meu liceu! Tu faci 150 de ani, iar eu 30 anul acesta. Și 11 de când nu te-am mai colindat. Încă mai zâmbesc larg când trec prin fața porților tale. Și mă mândresc ce liceu frumos, ce trandafiri frumoși! Să știi că *în mine se mai vorbește și astăzi despre tine*. Și uite-așa, tot povestind, realizez că, din toate, rămân oamenii. Pentru că detaliile oricărei experiențe prin care trecem se estompează. Și bunele, și relele, și râsul, și plânsul, până și lecția (!) pe care o înveți sau nu. Dar oamenii rămân. Nu am avut niciodată cu adevărat ocazia să le mulțumesc într-un mod care să

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

rămână, așa că o scriu acum cu respect, cu dragoste și dor: *Va mulțumesc că v-ați întâmplat în viața mea.* O citesc din nou și-mi dau seama că nu sună bine, e tocmai invers. Eu m-am întâmplat în viața lor, între atâtea și atâtea mii de chipuri. Eu, eleva Stancu din banca a 4-a de la mijloc, cu breton groaznic și dragoste de citit doar ce-i place ei (adică Blaga. Ha ha!). Eleva Stancu a absolvit Facultatea de Jurnalism și Comunicare și apoi a făcut un masterat la Limbi Străine la Universitatea din București. Și s-a făcut traducător. Și acum lucrează ca Project Manager la o agenție de traduceri din București și în paralel scrie articole de business pentru o firmă de dezvoltare de software din Brașov. De fapt... în prezent, e în concediu, pentru că are o fetiță de 3 luni... Fiindcă uite-așa trece timpul și lucrurile se schimbă. Și mă gândesc la tot ce am scris aici și nu mi se pare suficient de bun sau de frumos. Sau de clar ca să înțelegeți ce înseamnă pentru mine amintirea liceului meu. Și-așa că îmi vine să șterg tot ce-am scris și să las aici atât: *Oprește trecerea. Știu că unde nu e moarte nu e nici iubire -, și totuși te rog: oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsură destrămarea.*

Iubiți și *Brătienii*!

Ania Dana Cazan, promoția 2009.
Autoare a șase romane pentru
adolescenți.
Inspector la Serviciul Relații
 Internaționale, C. J. Argeș.

Nu voiam să dau admiterea la *Brătianu*. Mi se părea un liceu cu prea mulți Zmei, prea puțini Feți-Frumoși și cu niște Cosânzene prea... fițoase. Nu știam pe nimeni acolo și, oricât de mult îmi plăcea Harry Potter, nu voiam să -mi petrec următorii patru ani într-un Hogwarts înfricoșător, unde ciorile preluau controlul după ce se întuneca.

Totuși, în ultimul semestru al școlii generale, mâna mea a pus un X involuntar în dreptul căsuței filologie bilingv engleză. Și, cum doamna Cucu spunea: *Verba volant, scripta manent* (încă mai știu *Catilinele*, doamna profesoară!), am ignorat Zmeii și m-am alăturat Cosânzenelor fițoase.

Nu am fost un elev model (am avut note de la 4 la 10), dar și acum regret că nu am luat acel 2 la chimie cu dedicație de la domnul profesor Stana, când se uita la mine și îmi spunea „domnule elev”. Mai degrabă unul smucit, care făcea orice în afară de școală. De la teatru până la cărți scrise, pot spune că le-am făcut pe toate. Pentru că *Brătianu* nu e locul unde să stai potolit. Voit sau nu, tot aterizam la vreo zi de-a lui Eminescu unde îi recitam dorurile.

Brătianu e o „boală” de care trebuia să te molipsești. Îți creează dependență de viață, de grijile și de minunățiile sale și ești „forțat” să capitulezi în fața ei. *Brătianu* nu înseamnă doar elevi de elită, medaliile de aur, olimpiade și alte concursuri școlare. *Brătianu* înseamnă scările alea reci pe care alergam să nu întârziem (sau să nu ne prindă profii când chiuleam), pe care bârfeam, plângeam sau așteptam cu părul prins să intrăm în laboratorul de chimie. *Brătianu* înseamnă scările interminabile de la sala de sport care ne epuizau înainte ca ora să înceapă; clasa noastră „din pod” care avea minunata însușire de a întârzia orice profesor, dându-ne timp să terminăm de mestecat acea *Mioriță* cu vișine; filmele cu Louis de Funès, derulate spre infinit de către doamna profesoara Tatiana Florea; târgul Hobbyților, organizat de dirigiu (domnul profesor Lucian Costache, care-mi zicea mereu: „Cazan, tu scrii mai mult decât citești”); *Zilele Liceului*, unde era o plăcere să-i văd jucând teatru pe domnii profesori.

Brătianu înseamnă elevi. Elevi încrezători, dornici să facă ceva bine. Elevi care nu mai pleacă acasă, pentru că trebuie să termine de repetat pentru concursurile de sâmbătă. Elevi îndrăgostiți care împânzesc curtea liceului cu flori în mână de 8 Martie (sau de Valentine's Day). Cosânzenele care își așteaptă Feții-Frumoși în pauza de la unu, în fața scărilor de la internat, pentru un sărut sau o temă de copiat (ambele pe furiș ca să nu îi vadă profii).

Brătianu nu înseamnă profesori, ci prieteni. Discuții interminabile la orele de religie cu domnul Ionescu sau la orele de dirigentie (cu dirigiu Costache și cu diriga Sere). Mulțumesc în numele clasei că ați fost înțelegători cu toate „bolile” noastre de clasa a XII-a. Discuții despre viață, prieteni și consiliere profesională cu doamna Bătan. Încurajările doamnei profesoare Cristina Atanasescu în a nu renunța niciodată (continuarea *3fest*-ului e datorită dumneavoastră!). Poveștile domnului profesor Vărășcanu despre războaie, daci și eroi. Și orele de engleză care m-au apropiat incredibil de mult de...

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

limba franceză (cu mulțumiri doamnei profesoare Tatiana Florea că m-a lăsat să vorbesc fără întreruperi la primul nostru curs. Mult, prost, stângaci, dar încurajată să nu tac de dumneaei și de domnul profesor Iulian Untaru).

Mi se pare ciudat să scriu asta acum, la 10 ani după ce am prezentat *Zilele Liceului* pe scena Teatrului *Al.Davila*, când timpul se oprea în loc și sala era invadată de sute de elevi și profesori, cântând în cor *We Are the Champions*. Sentimentele au rămas aceleași: de mândrie că am fost elevă de *Brătianu*. Și de tristețe că asta s-a întâmplat doar timp de patru ani.

E un clișeu să spun că cei mai frumoși ani din viață sunt anii de liceu. Prin urmare, voi spune că cei mai frumoși ani sunt anii de *Brătianu*. Prețuiți-vă anii, dragi elevi de *Brătianu*! Transformați-i în cea mai frumoasă poveste și împărtășiți-i și celorlalți. Anii mei de *Brătianu* sunt cei care m-au transformat în persoana de astăzi. Și pentru asta, vă mulțumesc, domnilor profesori!

Bianca Stroe, promoția 2015.
Studentă la Universitatea
Politehnică din București.

24 aprilie, București, Politehnica. Sunt exact în locul în care mi-am propus să fiu în urmă cu un an când încă eram elevă a Colegiului *Brătianu*. Deși de când cu comprimarea timpului un an trece ca o clipă prin fața

ochilor, iar patru într-o secundă, simt cum eternitatea stă graniță între etapele vieții mele. Se spune că momentele frumoase trec pe nesimțite și nu cred că există o concluzie mai potrivită în lume. Eram fericită.

Nu că nu aș fi și acum, am ajuns la o instituție la fel de prestigioasă și, până la urmă, fac exact ceea ce îmi doresc, fac ceea ce îmi place. Dar fericirea de la *Brătianu* se consuma altfel, se simțea altfel printre băncile aglomerate și pereții bătrâni. Eram cu colegii și ne plăcea totul. Eram necunosători și naivi și ne simțeam excelent. În cei patru ani petrecuți în clădirea Colegiului am cunoscut noi orizonturi, nelimitări ale gândirii, ale prieteniei și ale vieții în sine. Deși i-am blamat de multe ori pentru severitate, domnii profesori au arătat o capacitate incredibilă de a ne ghida în modul lor unic, străin de noi până atunci. *Brătianu* ne-a format o cultură aparte ce depășește cu mult simpla cantitate de informație. A format oameni. Acești oameni cu care am împărțit adolescența îmi sunt prieteni, unii dintre ei, colegi.

De multe ori ajungem la concluzia că am dori să ne întoarcem și dăm dreptate celor care „ne-au avertizat” de la bun început că vom dori să fim liceeni pentru totdeauna. Astfel se arată nostalgia și vedem de unde se naște dorul. Un dor ce ne face mai conștienți de realitate și, totodată, norocoși purtători ai unei embleme. Sunt a treia generație de absolvenți ai Colegiului *Brătianu* din familia mea și o spun cu multă mândrie, întrucât doresc ca în viitor să pot împărtăși tuturor trăirea mea și să inspir tineri să ia parte la experiența *Brătianu*.

Pe această cale doresc să le mulțumesc tuturor domnilor profesori și colegilor mei pentru cei patru ani speciali de care voi fi mândră să-i port în suflet toată viața. Mulțumesc, *Brătianu*!

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului Brătianu

Linz 14 aprilie 2008

Dragă doamna Steluța Istrătescu,

Departa de mine gândul să fac categorisiri în sensul de „valency”. Sunt considerații absolut subiective, personale – așadar amintiri (cum ziceați și dumneavoastră), pe care însă le am deasupra noțiunilor de „plăcut” ori „neplăcut”. Sper să le pun pe hârtie în mod corespunzător și fără să supăr pe nimeni. E numai un feedback sincer peste generații.

În memoria mea afectiv-rapidă apăreați într-un duet (Steluța+Ancuța) cu poziții bine definite. Dar ce ați fost în primul rând? Culoare. Lumea de atunci ne-a apărut mai colorată, ați dat culoare patinei LNB-ului, ați răspândit „picățelele” în amintiri. Ați dat un semnal al emancipării feminine, despre care noi, în mediul patriarhal de atunci, desigur, barbar n-aveam. Îmi amintesc și de o discuție a dvs. în contradictoriu cu dl. Spinei pe această temă, d-lui recompunându-și subiectul preferat, cel al „eternului feminin”. Ce-aș mai vrea să zic? (Probabil) o platiudine: limbile străine (engleza-fanceza) erau pentru mine și, în mod sigur, și pentru alții, un prilej de evadare (sub pretext cultural-educational) în imaginația lumii libere. Unde se vorbeau atunci limbile astea? Iată, la orele dvs, eu/ noi evadam.

P.S. Un gând pentru doamna Ancuța, feeling-ul meu de atunci e că vi se potrivea Baudelaire: *Les sanglots longs de violonne de l'automne, blaise mon coeur d'une langueur monotonne...*

Așadar, domnul profesor Minasian,

Cel mai sacru dintre „monștrii sacri” pe care i-am avut ca dascăli în LNB. Îi spuneai numele și rosteai tot liceul: dirigintele nostru, dl.Minasian, cel pe care îl respectam atât de mult, încât îl și iubeam.

Cel pe care îl vedeam de opt ori pe săptămână la orele de matematică și a noua oară la dirigentie, atunci când noi – știind ce avea să urmeze – începeam practic agitația de influențare: „note, absențe, motivări, etc!” Iar dânsul, imperturbabil, deschidea catalogul (noi ne făceam speranțe că, de data asta, va fi altfel) și zicea, balansând una din copertile catalogului: „Imaginați-vă un plan diedru, în planul ăsta se află o linie care traversează muchia și... așa și pe dincolo... Lăsați creionul jos, soluția să mi-o dați... din cap!” Soluția venea, dânsul își menținea însă convingerile: „Da, asta se poate, e doar o variantă, găsiți o soluție și mai elegantă”. Și, de regulă, trebuia să apară chiar și a treia soluție, mai „elegantă” decât toate cele anterioare (și pe care o pricepeam noi toți), abia după aceea se putea trece la ordinea de zi a orei de dirigentie...

Da, eleganța matematicii d-lui Minasian... Era o chestie subtilă pe care ne-o insuflase cu har, astfel încât simțeam/miroseam structura compactă, rafinată a soluțiilor „perfecte”, chiar dacă ele aparțineau altora, și a „adevărului matematic”, căruia nu mai poți nici să-i adaugi, nici să-i reduci ceva, fără ca să-l denaturezi. Quod erat demonstrandum, q.e.d., era mai mult decât dovada rezolvării problemei. Era un strigăt de victorie și exprimarea mândriei de a fi câștigat duelul intelectual cu noi înșine. Puneam q.e.d. când soluția era în ordine și, de fapt, creșteam în fața ochilor noștri.

Unii își creștau numele cu briceagul în scoarța copacului, noi scriam q.e.d. și făceam astfel un pas în lumea (eternă) a ideilor incontestabile ale gândirii logic-matematice... ne mișcam, așadar, spre aristocrația adevărului cu pretenții de absolut și aici se atingeau mesajele celor doi profesori de referință, dl.Minasian și dl.Spinei (deși – sau poate tocmai din cauza asta?) – approach-ul d-lui Spinei era speculativ-retoric, deci total diferit.

Teza de matematică... Un fel de campionat cu durata de șase ore în câte două etape a trei ore, pachetul 1= algebra + analiza, pachetul 2= trigonometrie + geometrie, desigur, pe caiete secrete, fiecare își alegea codul lui. Chiar și la mulți ani după terminarea liceului povesteam – cu mândrie – diversilor cunoscuți despre nivelul la care ne antrena dl.Minasian, dar lor nu le prea venea să creadă că existau asemenea challenges pentru puștii de 16-17 ani într-un liceu de provincie (pentru alții doar undeva down-under în Sud-Estul Europei).

Motivația drumului spre performanță și creativitate. Primele impulsuri „școlare” de a ne face să gândim pe termen lung. Valoarea muncită și valoarea prin muncă. Sinteza (matematica) (1) (2) drept imbold lăuntric, aproape instinctiv, de a structura un mix difuz de cifre și informații într-un *statement* coerent și concis. (3) Asta e amprenta, să-i zic „memica” (cu toată critica teoriei – nedovedite - a d-nei Blackmore) personalității d-lui Minasian. Trăiește (și) în mine: *Log in? Settled!*

Cu deosebită stimă,

Radu Răican, promoția 1977- clasa specială de matematică

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Pitești 2007

Principiul Ananasului

Motto: *Pineapple Principle: The best parts of anything are always impossible to remove from the worst parts.*

În prima zi de școală la LNB, în clasa de lângă bibliotecă, am aflat care era idealul educațional al dirigintelui, domnu' Spinei, dragul de el, o combinație delicioasă de Tudor Arghezi și George Vraca, de Spinoza și Moș Teacă. L-am aflat după ce am exersat o jumătate de oră intrarea profesorului în clasă, salutul militar, cu comenzile răstite și mișcări precipitate. Disciplina, că și acesta era cuvântul magic, se cerea întreținută prin toate mijloacele permise de lege, inclusiv prin pedeapsa copierii a 50-100 de versuri din Homer, Eminescu sau poezii scoși din programă. De ce oare „Puuuune-l, pune-l cu 50 de versuri din *Iliada*, de după moartea lui Ahile!” îmi pare mai original și mai puțin dureros decât „Dă-i bine, general. . . mai una, mai cinci!” al lui Delavrancea. De ce remarcile tradiționalist-misogine rostite la adresa personajelor literare nu li se păreau mai niciodată ofensatoare „adrisantelor?”

Și-așa am început amintirile despre profesori. Desigur, am avut norocul să-i întâlnesc pe cei mai buni (nu spun asta oare toți foștii elevi?), dar i-am înțeles oare? Poate că nu, cu siguranță nu pe toți, de vreme ce unii mi-au plăcut mai mult decât alții, iar pe alții am avut norocul să-i iubesc. Profesorii adevărați, profesorii adică, ne vorbeau ca unor oameni, nu ca unor receptacule de informații găsite prin cărți. Desigur, unii reușeau mai bine decât alții să ajungă la sufletele noastre, dar efortul a fost întotdeauna apreciat și este răsplătit cu neuitarea. De aceea, la întrebările foștilor colegi „Mai știi când. . . ?” răspund mereu, bucuros, cu recunoștință: „Da, desigur!”

Andrei Rizoiu promoția 1984

Worcester Polytechnic Institute, 10 decembrie 2010

Stimată doamnă profesoară Iudita Ieremia,

Aș dori să vă mulțumesc pe calea acestei scrisori pentru tot timpul și efortul depus în pregătirea mea în arta scrisului. Cu toate că am fost un elev mai puțin decât mediocru la limba și literatura română pe perioada liceului, consider că ceea ce am învățat despre analiza unui text și despre structurarea și scrierea unui eseu sunt cunoștințe de neprețuit. Deși scrierea eseurilor a fost coșmarul meu în liceu și cauza multor nopți nedormite, acum se pare că mă ajută mai mult decât mă așteptam. În America totul se face în scris. Și se scrie mult.

Ceea ce am învățat de la dumneavoastră mi-a permis să iau A la cursul de Writing și îmi permite să scriu cele mai bune rapoarte de laborator de la cursurile de fizică. Proiectele pe care le-am dus la bun sfârșit sub îndrumarea dumneavoastră mi-au permis să acumulez cunoștințe prețioase în design web și să creez un CV variat și complet. Ca urmare, am reușit să îmi găsesc un job de invidiat în acest domeniu la doar o săptămână după ce am ajuns în campus.

De asemenea, prin proiectele realizate și prin superba scrisoare de recomandare de la dumneavoastră am reușit să ajung unde sunt acum, locul la care visam de mulți ani. Vă mulțumesc din nou și vă doresc toate cele bune.

Cu respect,
George Bucșan, promoția 2010

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului *Brătianu*

Montréal, 23 aprilie 2016

Sărut mâna, doamna Iudita,

La Montréal este 8 dimineața. M-am tot gândit la forma pe care aş putea-o da gândurilor mele pe care aş vrea să le pot exprima în fraze neclișeice. Vă trimit varianta finală a ceea ce a fiert la foc mic în mintea mea de ieri până azi.

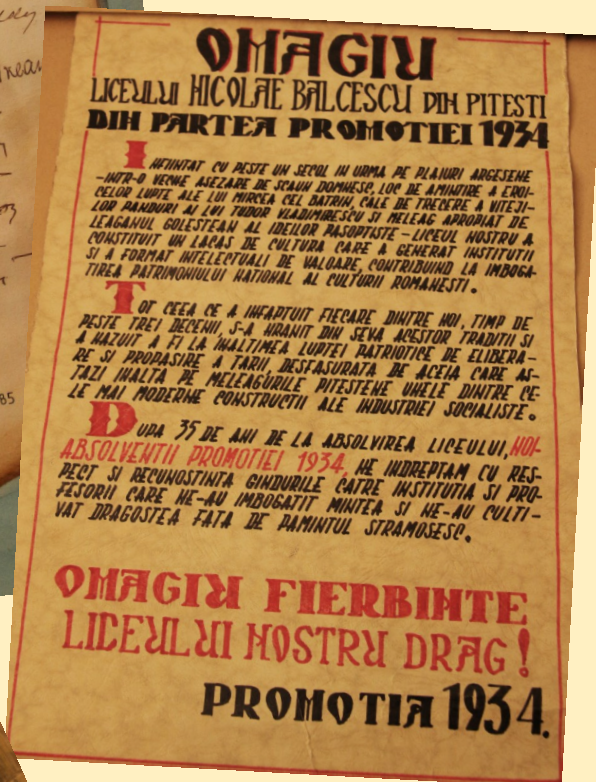
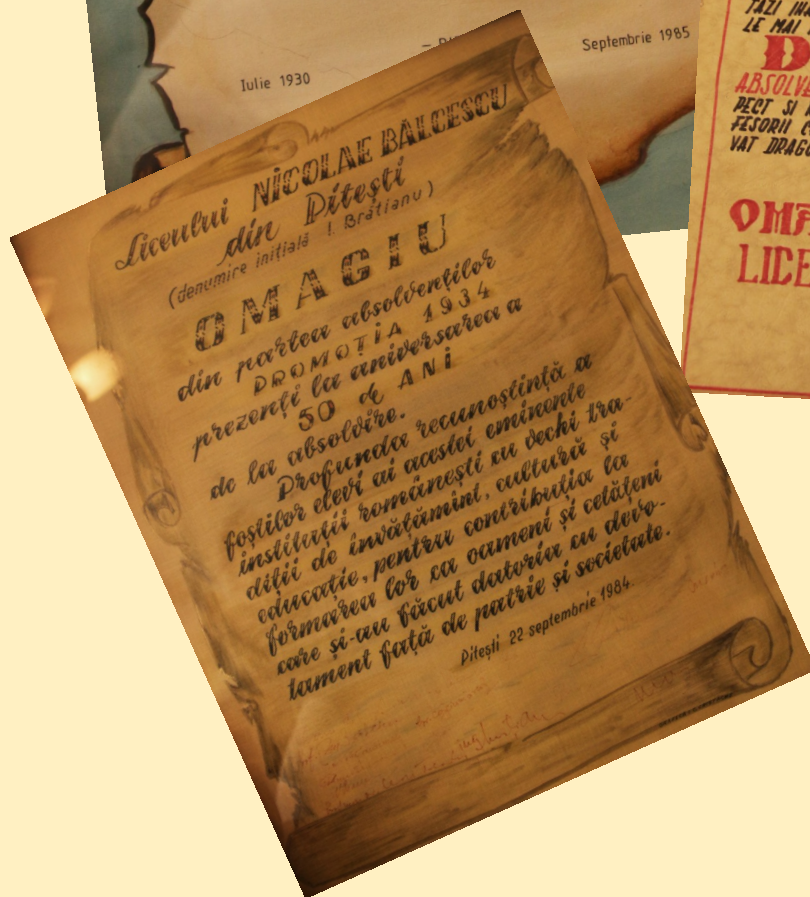
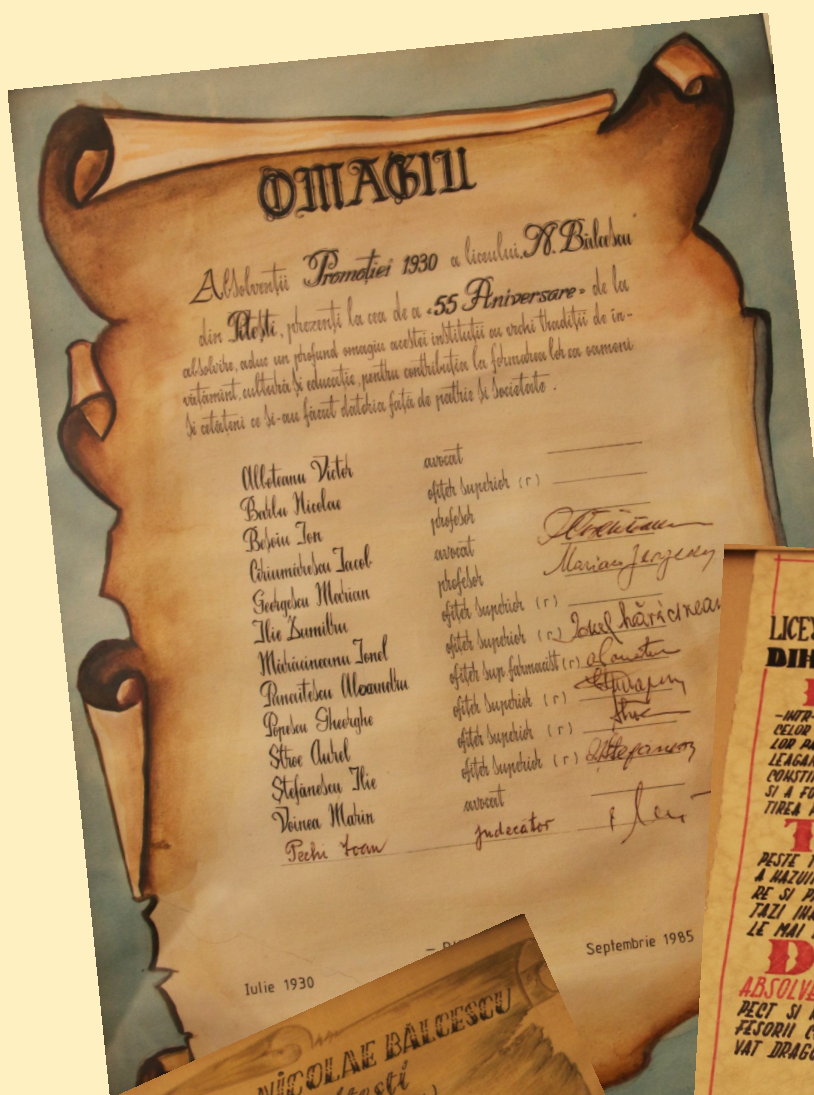
De la mii de kilometri străbătuți cu gândul pe aripi de poveste, urez Colegiului *Brătianu* „La mulți ani” și îi mulțumesc că a păstrat cu sfințenie comoara pe care am îngropat-o într-un colț tainic acum 10 ani, sub privirile mute ale zidurilor ce au văzut și au auzit atât de multe: bucata mea de suflet pe care sunt încrustate amintirile primei iubiri, ale orelor de muncă depusă sub îndrumarea unor profesori care mi-au servit drept modele înspre a deveni ceea ce sunt astăzi, ale emoțiilor trăite în preajma afișării rezultatelor la olimpiade sau la bac, ale lacrimilor vărsate la final de clasa a XII-a.

La mulți ani, domnilor profesori și doamnelor profesoare, vă doresc să aveți și de acum înainte puterea de a educa OAMENI care își vor aminti cu drag de dvs.

Silvia Toma, promoția 2006
Profesor de limba franceză

Gânduri ale foștilor elevi ai Colegiului Brătianu

Despre Proiectul Comenius și ce a însemnat acesta pentru mine

Adelina Tudor, absolventă 2012

Numele meu este Adelina Tudor. Sunt studentă a Facultății de Drept din București și absolventă a Colegiului Național *Ion C. Brătianu* din Pitești. Aș putea spune că am pășit cu mândrie pentru prima oară pe porțile liceului și cu mândrie mă uit și acum în urmă. Da! Sunt mândră că sunt absolventa „liceului meu drag”, cum îmi place să-l numesc. Am primit cu bucurie invitația de a împărtăși câteva din amintirile mele de liceană, iar acum parcă nu știu despre ce să povestesc mai întâi: despre orele petrecute în bancă, ore în care am învățat atât de multe lucruri, despre colectivul minunat sau despre profesorii atât de dedicați pe care i-am avut. Da, chiar am făcut parte dintr-o clasă extrem de norocoasă prin prisma oamenilor minunați ce veneau oră

de oră, se așezau la catedră și făceau tot posibilul să ne împărtășească din cunoașterea lor. Nu cred că mă gândeam foarte mult la acest lucru în timpul liceului, dar acum îmi dau seama că nu este foarte ușor pentru un profesor să transmită toate informațiile necesare, să facă elevii să îndrăgească materia lor, să se apropie de o clasă de adolescenți și să păstreze în același timp și acel respect bine convenit între profesor și elev. Ei bine, dascălii noștri au reușit nu doar acestea, ci și, pe mulți dintre noi, au reușit să ne formeze ca oameni.

O amintire din liceu foarte valoroasă pentru mine rămâne participarea la proiectul Comenius. Consider că a fost o experiență care mi-a deschis extrem de mult orizonturile. Uitându-mă în urmă, cred că m-a marcat întrucât am învățat foarte multe lucruri noi în afara cadrului școlar, fără a ști că învăț pentru că urmează un test sau o teză. Pur și simplu toți care făceam parte din proiect interacționam pe o platformă on-line, abordând diverse teme cum ar fi încălzirea globală sau energia regenerabilă și în tot acest timp asimilam cunoștințe. Apoi am avut posibilitatea de a vizita liceele partenere, fapt care ne-a responsabilizat și am dorit să dăm ce era mai bun din noi și să venim cu idei noi. Eu, împreună cu colega mea de clasă Sara Constantinescu, am făcut parte din grupul ce a avut șansa de a participa la un schimb de experiență cu liceul partener din Franța. Am fost însoțite de d-na dirigintă Cristina Atanasescu, dl. prof. Adrian Benghe și, bineînțeles, de regretatul dl. prof. Silviu Nenciulescu. În timpul vizitei am abordat teme foarte interesante din domeniul reciclării și al energiei regenerabile în cadrul unor prezentări făcute atât de grupul nostru, cât și de celelalte grupuri din țările partenere. Interesant a fost faptul că am reușit să facem un schimb de idei pentru a face o comparație cu situația existentă în fiecare din țările partenere și să extragem metode menite să îmbunătățească situația existentă. Vizitele tematice în diferite puncte de interes pentru proiectul nostru, cum ar fi vizita la o centrală eoliană, au fost extrem de utile pentru a vedea în mod concret cum funcționează ideile discutate de noi până atunci. Privind global acest proiect, consider că a avut menirea să ne responsabilizeze mult mai mult în calitate de locuitori ai acestei planete, să ne facă să ne punem niște semne de întrebare, să ne deschidă anumite orizonturi și să ne ajute să împărtășim mai departe toate aceste cunoștințe.

Nu aș putea să închei aceste rânduri fără a închina un gând bun memoriei domnului profesor Silviu Nenciulescu, cel care a fost motorul proiectului Comenius și care, pe parcursul liceului, ne-a încurajat să ne implicăm în cât mai multe proiecte, care ne-a învățat atât de multe lucruri și care ne-a insuflat o mai mare încredere în noi. Mulțumim în eternitate, domnule profesor, noi și celelalte generații care v-au avut dascăl de excepție!

European Youth Parliament

Ștefan-Paul Georgescu, clasa a XII-a D

European Youth Parliament (EYP), în traducere Parlamentul European al Tineretului, este un proiect educațional la nivel european. Fundația EYP România datează din anul 1997, însă județul nostru, prin intermediul Colegiului Național *Ion C. Bratianu*, s-a implicat din anul 2013, când o fostă elevă a liceului, Adriana Vlaicu (absolventă 2015), a înființat Centrul Județean Argeș.

În fiecare județ în care există centru județean este nevoie de un coordonator județean, care să formeze delegații de 11 persoane care să participe la sesiunile de selecție regionale. Acesta este un act de

voluntariat, fiecare mandat din anul 2013 până în prezent fiind dus la capăt de elevi ai liceului: Adriana Vlaicu, Andrei Petrescu (XII H) și, respectiv, coordonatorul activ Ștefan Georgescu (XII D).

Odată formată o delegație, aceasta participă la o sesiune regională în calitate de comitet, reprezentând liceul nostru, printre alte aproximativ opt comitete. Pe lângă partea academică, evenimentele culturale ale programului au ca scop schimbul de experiență între participanți. În prima seară, fiecare delegație își reprezintă județul, aducând mâncare tradițională din zona respectivă și, purtând port popular, poate prezenta și un dans specific.

Tot în cadrul sesiunilor se organizează și o seară de concert, în care participanții mai talentați ne încântă cu melodii cântate la pian, chitară, voce sau chiar și instrumente mai puțin convenționale, precum tobele.

Partea educațională este reprezentată de activități de teambuilding ce sunt succedate de o zi și jumătate în care comitetul construiește un document oficial, numit rezoluție, asupra unor probleme de interes european. Întreaga activitate de la sesiune are loc în limba engleză, participanții dezvoltându-și astfel capacitățile de vorbire. Cum am menționat, fiecărei delegații îi este atribuit un comitet real, ce există în structura Parlamentului European, și îi este dată o temă de discuție recentă în baza căreia construiește documentul menționat. Exemple recente de la Sesiunea Regională de Selecție Moldova Primăvară 2016 sunt: REGI-Committee on Regional Development, cu tema de discuție urbanizarea excesivă ce afectează cultura națională sau CULT-Committee on Culture and Education, ce a abordat introducerea metodelor moderne în predare la nivel european.

La sfârșitul sesiunii este așezat elementul cel mai important, numit General Assembly (GA), adică adunarea generală. Fiecare comitet își prezintă și apără rezoluția în fața celorlalte comitete. GA-ul este structurat exact ca o întâlnire din Parlamentul European, fiind o simulare a ceea ce se întâmplă la Bruxelles. Astfel, se pune accent pe cum sunt transmise ideile mai departe, prin vorbitul în public, capacitate ce este și ea dezvoltată. La sfârșitul dezbaterilor se votează dacă o rezoluție este acceptată sau respinsă, finalizându-se activitatea academică a participanților.

O sesiune este organizată pentru tineri de către tineri. La fiecare regională sau națională, o echipă de voluntari este aleasă pentru a coordona întreaga activitate. Organizatorii, responsabili cu nevoile delegațiilor de-a lungul sesiunii, și echipa de chairpersons (conducători de comitet), responsabili cu partea academică a sesiunii, sunt foști participanți ce au rămas în proiect pentru a-i asigura în continuare bună desfășurare. Și acesta este considerat un act de voluntariat, însă continuă dezvoltarea personală a fiecărui participant, punându-i în fața unor noi tipuri de probleme.

EYP România se ocupă în prezent cu organizarea de sesiuni de selecție, atât regionale (Muntenia, Transilvania, Moldova), cât și naționale, ce au ca scop selectarea celor mai buni participanți, pentru a forma delegația României la sesiuni internaționale. Liceul nostru se află în topul celor ce

Proiecte

furnizează participanți la aceste sesiuni: Crețu Rudolf - Izmir 2015; Andrei Dobra (XI D) - Leipzig 2015; Ștefan Georgescu-Dublin&Belfast 2016; Andrei Copăceanu (XI A), Roxana Ungurenuș (XI A) și Ștefan Georgescu - RISE 2016 (în orașul Rennes).

O sesiune EYP, pe lângă scopul strict educațional, se dovedește a fi un proiect diferit prin amprenta ce o lasă asupra participanților. Este greu să găsești o persoană ce a fost la o sesiune, ce a trecut prin ceea ce înseamnă EYP, și care să nu vă vorbească cu pasiune despre acest proiect. Se leagă prietenii, se trăiesc momente speciale, de neuitat, și toate acestea în doar trei zile, care trec foarte repede, însă care rămân în amintirile noastre foarte mult timp. Deși activitățile sunt pe cât se poate de serioase, vârstă participanților face ca orice activitate să fie dusă la capăt cu plăcere, cu voie bună și întotdeauna pe o tentă amuzantă. EYP este o familie ce în prezent conține peste 20000 de tineri din toată Europa, și care se extinde continuu. Pentru mine, a mă alătura la acest proiect a fost una dintre cele mai bune alegeri pe care le-am făcut, și a reprezentat cea mai importantă activitate extrașcolară din timpul liceului.

Despre EYP

Andreea Valeria Atanasescu, clasa a IX-a G

Cel mai frumos cadou pe care tânăra generație îl poate primi de la viață este șansa să-și facă vocea auzită și să-și lase amprenta asupra lumii în care trăiește. Suntem doar niște copii care au impresia că știu tot și că pot face față oricărei încercări și nu realizăm că, de fapt, ne lăsăm orbiți de aparențe. În loc să fim noi schimbarea pe care ne-o dorim, așteptăm și lăsăm lumea să fie condusă de prea puținele minți luminate și de prea multele minți bolnave, incapabile să-și schimbe perspectiva asupra schimbării. Sincer, nu aș fi crezut vreodată că un grup de unsprezece liceeni va avea ocazia să experimenteze imaginea schimbării la o vârstă atât de fragedă. Și totuși, iată că s-a întâmplat. Ni s-a încredințat o temă legată de accesibilitatea și creșterea eficienței apei, menținerea unui echilibru în consumul acesteia și aprovizionarea cu apă potabilă în Uniunea Europeană, iar timp de trei zile, datorită noastră a fost să căutăm probleme și să le oferim cele mai bune soluții. Datoria noastră a fost să credem în ceea ce spunem, să credem în ceea ce gândim... să credem în schimbare. Am simțit că toate puterile noastre, a unsprezece delegați mândri de faptul că își reprezintă județul și liceul într-o competiție regională, s-au concentrat într-un singur loc, generând creativitate și inovație. Noi am crezut în mișcarea noastră, am crezut în ideile noastre și am făcut-o demnă de Parlamentul European al Tinerilor. Am făcut-o demnă de a fi expusă într-o dezbatere generală, alături de alte șapte mișcări ale delegațiilor din Transilvania. Cu siguranță acesta a fost un motiv pentru care delegația noastră a deținut la finalul dezbaterii cele mai multe voturi PRO. Am reușit să facem ceea ce ne propusesem: să ne lăsăm amprenta, să marcăm oamenii din jurul nostru, să-i facem să creadă în credința noastră. Ne-am depășit